

Lyndon LaRouche om Filippinernes fremtid, nov. 2013.

Lyndon LaRouche: ... Først og fremmest er nøglen opbygning af økonomisk infrastruktur. Men hvordan skal dette forekomme? Vi er nu kommet til det punkt, hvor den største trussel mod menneskeheden er den umiddelbare trussel om en atomkrig, der stadig simrer derude. Atomkrig er det grundlæggende valg for krigsførelse blandt større nationer i dag, hvilket betyder, at hvis man tager de samlede våbensystemer og arten af våbensystemer, der står til rådighed til gennemførelse af generel krig, så har vi en situation, der har evnen til at udslette den menneskelige art, eller til at udrydde størstedelen af menneskeslægten. Derfor er tiden kommet, hvor målet må være at eliminere krigsførelse, fordi krigsførelse af enhver generel art er af en sådan natur.

(Uddrag af Specialrapport, der i sin helhed kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3508>)

Matthew Ogden: Før jeg stiller et sidste spørgsmål, som er vigtigt, vil jeg gerne understrege det, du netop sagde. For, hvis man ser på det oligarkiske princips historie, fra Zeus til Malthus, til Bertrand Russel og Prins Philip i dag, så er mantraet et satanisk mantra, bestående af krig, fattigdom, sult og sygdom. Og hvis man ser på alle de virkninger, som vi har fremlagt her i dag, så er *hver eneste af disse virkninger* forårsaget af denne sataniske tro på det oligarkiske system. Og som du gentagne gange har nævnt, som også her i aften, så var Den trojanske Krig det fremmeste eksempel på, hvordan dette folkemord har virket hele vejen ned gennem historien. Og der er en ting, som jeg mener, det er meget vigtigt, at folk indser, og det er, at dette er *kendt!* Som du sagde, at Cusa vidste det, men som enhver, der er bevidst om det oligarkiske

princips ondskab, vidste det, indbefattet, når man går helt tilbage til selveste Homer. Der er et episk digt, der blev forfattet som en slags »forløber« for Iliaden og Odysseen. Det hed Cypria og fortalte historien om de begivenheder, der førte til Ilion-krigene, der førte til Den trojanske Krig. Det beskriver, hvorfor Zeus besluttede at fremprovokere denne krig. Digtet siger:

»Der var en tid, hvor menneskenes utallige stammer, endskønt adspredte, undertrykte den storbarmede Jords overflade, og Zeus så det og forbarmede sig, og i hans vise hjerte besluttede han at befri Jorden, der nærer alt, for menneskene ved at forårsage en stor strid i Ilion-krigen, for at mængden af død måtte tømme verden. Og helten blev således dræbt i Troja, og Zeus' plan blev ført ud i livet.«

Så Zeus afsløres tillige her som en miljøforkæmper.[latter]

Lad mig stille det sidste spørgsmål: Dette kommer fra en prominent radiovært i Filippinerne, som også er en nær ven af vor organisation. Som man ved, så har der været en virkelig grusom tragedie i Filippinerne med virkningerne af Supertyfon Haiyan. Man skønner, at 10.000 mennesker er døde i kølvandet på denne storm; man har foreløbig fundet omkring 3-4.000 lig; ligposer ligger på rad og række i gaderne, og der er ikke tilstrækkelig med arbejdskraft til at begrave de døde. Så denne herre spørger, om Lyndon LaRouche vil kommentere den katastrofe, der er sket i denne nation i kølvandet på Supertyfon Haiyan, som afstedkommer massiv ødelæggelse, og hvis effekt blev meget værre pga. det drastiske underskud af national infrastruktur, der kunne håndtere sådanne naturkatastrofer. Han siger:

»Hr. LaRouche, De har haft et langvarigt og venskabeligt forhold til Filippinerne, men De har været meget kritisk over for manglen på lederskab der, siden Ferdinand Marcos blev væltet i 1986 af George Shultz og hans 'kammesjukker', og som har efterladt landet i en forarmet tilstand, ødelagt dets

atomkraftprogram, lukket dets industri ned og gjort en ende på dets program for selvforsyning med fødevarer med det resultat, at Filippinerne er udelukket fra den udvikling, der nu foregår i resten af Asien.»

Han spørger, hvordan du ser på vore forslag om et kreditsystem, store infrastrukturprojekter og en fusionsdrevet udvikling i Stillehavsområdet; hvordan disse forslag kan håndtere den aktuelle krise i Filippinerne og lignende kriser i fremtiden.

Lyndon LaRouche: Der er to aspekter til denne forudsætning. Først og fremmest er nøglen opbygning af økonomisk infrastruktur. Men hvordan skal dette forekomme? Vi er nu kommet til det punkt, hvor den største trussel mod menneskeheden er den umiddelbare trussel om en atomkrig, der stadig simrer derude. Atomkrig er det grundlæggende valg for krigsførelse blandt større nationer i dag, hvilket betyder, at hvis man tager de samlede våbensystemer og arten af våbensystemer, der står til rådighed til gennemførelse af generel krig, så har vi en situation, der har evnen til at udslette den menneskelige art, eller til at udrydde størstedelen af menneskeslægten. Derfor er tiden kommet, hvor målet må være at eliminere krigsførelse, fordi krigsførelse af enhver generel art er af en sådan natur. Det betyder to ting: Det betyder, at man må gøre sig klart, at der er et element i verdenssamfundet, som skaber sådanne krige, som vi f.eks. ser det i Syrien. Vi har set det i andre forbindelser. Krige stimuleres af imperiemagter, som f.eks. det såkaldte Britiske Imperium eller Det anglo-hollandske Imperium. Dette har været menneskehedens historie, at krig var et redskab til at ødelægge befolkninger, der ville være uafhængige og frie. Derfor står vi nu igen over for dette, men nu er det med termonukleare våben. Og kvantiteten og virkningen af termonukleare våben er af en sådan karakter, at man kan skønne, at det vil udslette praktisk talt et helt område af verden inden for halvanden time pga. den kapacitet, som findes

derude. Så tiden er kommet, hvor vi må sætte spørgsmålstegn ved selve spørgsmålet om krigsførelse, ikke, fordi vi er pacifister, men fordi vi er imod denne form for krigsførelse! Vi må derfor mobilisere os selv på denne baggrund. Vi må stoppe denne manipulation, hvor man opildner til mindre krige og udbreder dem, som vi så det i Irak-krigen, den seneste Irak-krig – som var fuldstændig unødvendig! Tony Blairs gave til hele regionen! Der var ingen grund, overhovedet ingen grund, til at starte den krig! Men på det tidspunkt havde vi en præsident Bush, og præsidenter fra Bush-ligaen er ikke noget godt at have om sig på sin egen grund, de bør anbringes et andet sted. Så vi er altså gået ind i en sådan fase. Obama – falske krige! Alle mulige slags falske krige, massedrab, alle den slags ting! Vi har ikke noget reelt behov for krig. Der kan være tilfælde, hvor tvang må gennemføres, men der er forskellige måder at håndtere det på. Men der er sket det, at disse befolkninger er blevet fordærvet af et instinkt for krig, hvor det ikke er nødvendigt. Det, der er nødvendigt, er den form for programmer, som forhindrer dette, og det, vi må gøre, er faktisk at benytte et af de store våben, som er til vor rådighed, det store, psykologiske våben, vi har til rådighed, og det er Mars og udviklingen af forsvarssystemer imod ubehagelige asteroider, der med et slag kunne udslette hele den menneskelige befolkning. Så vi har derfor masser af ting, som vi kan gøre. Men det væsentligste er, at vi må opdrage menneskeheden: Det, vi må gøre, er at tage førende nationer i verden i dag, eller dele af disse nationer, som erkender, hvad atomkrig er, i særdeleshed i det foreliggende tilfælde, hvor vi netop nu står på randen af den. Potentialer er til stede. Derfor må vi stoppe det, hvilket betyder, at vi må have nye mål, hvilket først og fremmest betyder højteknologi – meget høj teknologi. Fusionsforskning har, siden begyndelsen af 1970'erne, været det foretrukne valg som drivkraft for fremskridt i verden! Netop nu er dette, for vor egen del, hvad vi vil have! Vi behøver det i Stillehavsområdet, nu! For, med den forfærdelige tilstand i det transatlantiske område, som vi også ser i vort eget land,

der i vid udstrækning er ødelagt, har vi ødelagt en stor del af vor evne til at leve! Ikke blot til at leve, men evnen til at leve! Derfor er tiden kommet, hvor vi må skabe en ny alliance blandt nationer. Og jeg mener, at det kan gøres, hvis USA vil skaffe sig af med dette problem, som vi har i selve USA nu. Jeg mener, at vi kan få denne aftale på plads. Rusland har udtrykt interesse; andre nationer er kommet med lignende tilkendegivelser. Tiden er kommet til at gøre en ende på denne form for krigsførelse! Poliaktioner, som er nødvendige – fint, det er én ting. Men krig skal vi forhindre, for seriøs krig er atomkrig, og atomkrig har potentialet til at udslette den menneskelige art. Derfor er tiden kommet for menneskeslægten til at vågne op og tage chancen for at overleve. Der er nogle meget specifikke ting, som vi må gøre for at gennemføre dette, denne politik. Men jeg mener, at vi nu har – med de former for alliancer, der dukker op som forsvar, den form for afsky, der gennemtrænger hele verden på grund af det, som Obama er blevet repræsentant for, [så mener jeg,] at verden for en stor del er parat, pga. af tilstrækkelig indflydelse fra nationer i verden, til at gøre en ende på denne rædselsudvikling. Og hvis vi kan finde den rette måde at tænke på det, vil vi være i stand til at bringe suveræne nationer, som stadig er suveræne – for suverænitet er meget vigtigt; for man er nødt til at integrere folkets personlighed i arrangementerne. Man kan ikke have, at der kommer nogen, som er en konge eller sådan noget, og siger »nu er I mine undersåtter«. Det er ikke sådan, man opbygger nationer. Men hvis vi har nationerne, så vil nationernes ledere erkende, hvad deres interesse er, og finde deres fælles mål – det behøver ikke at være identiske mål, men det skal være fælles mål – hvis vi gør dette, kan vi redde civilisationen. Og så er der også den anden side af dette billede: Når vi først har fået fat i idéen, blandt tilstrækkeligt med mennesker blandt tilstrækkeligt med nationer, at tiden er kommet til at gøre præcis dette, og jeg tror nu, som vi ser det på gaden så at sige, at Obama er ved at gå ned; hvorvidt det bliver permanent og endegyldigt eller

ej, ved vi ikke endnu, men Obama er nu tilsyneladende dømt til politisk undergang. Og folk er i stigende grad parat til at smide ham ud af embedet og ikke vente på ceremonierne. Under disse betingelser har vi måske nået et punkt, hvor graden af lidelse i det transatlantiske område nu, såvel som i vor egen og i andre nationer, er af en sådan art, at vi sandsynligvis vil kunne nå frem til en sådan aftale. Rusland er parat til det, Kina er parat til det, Indien er sandsynligvis parat til det, og så fremdeles. Så villigheden til at gøre dette, hvis de kan forsikres om, at det er en sikker mulighed, der nu foreligger pga. omstændighederne. Vi må ændre de omstændigheder, der fremmer dette til at blive til den virkelige hensigt om at gøre dette. Og vi har nået det tidspunkt, hvor dette praktisk talt, i en praktisk betydning, er indlysende. Den store forhindring er den grønne politik. Den grønne politik er den trojanske politik, det er den oligarkiske politik. Det er en politik for at gøre folk dumme – og meget sultne og døende! Så vi må simpelthen forstå, blandt ledende personer i verden, at disse galninge, der oppisker til at denne blodsudgydelse og ballade og nonsens, at disse galninge bør dæmpes lidt ned! Og mentalt sunde mennesker i nationer, der er klar over, hvad problemet er, hvad faren består i; der findes ikke en nation på planeten, der ikke er truet i dag, truet hovedsageligt af denne form for overvejelser! Vi må få nogle seriøse mennesker til at indse, at vort mål ikke er krig med en eller anden nation. Vort projekt går ud på at redde os fra store genstande, der svæver rundt i rummet, og som med et slag, hvis de ramte vor planet, ville slå os alle ihjel. Det er vor fjende! Mars – jeg anbefaler slet ikke, at folk skal tage til Mars, jeg mener, at det er en fjollet idé. Det er en antikveret idé. Hvorfor skulle man gøre det? Vi kan, i en mere eller mindre nær fremtid, hvis vi gør dette, anbringe instrumenter på Mars; vi kan kontrollere, hvad der foregår på Mars' overflade. Vi kan udvikle de teknologier, som er inden for rækkevidde, til at gøre dette. Vi kan således bruge Mars som et af de steder, hvorfra vi kan kontrollere rummet inden for Solsystemet med

henblik på at beskytte os imod ankomsten af store objekter, som kan ødelægge vor planet. Forsvaret af vor planet er det, der står på spil. Og det betyder altså ikke, at vi skal ud og finde en anden planet at slå ihjel. Det betyder, at vi skal stoppe disse trusler, som allerede er indbygget i vor del af Solsystemet, og forberede et forsvar mod dem. Desuden skal mennesket udvide fremtiden, fra at leve på denne planet og til at håndtere en del af Solsystemet. Vi kommer i berøring med hele Solsystemet i vor levetid, dog ikke specifikt i min; men vi kan, lad os sige inden for Mars' rækkevidde, og så fremdeles, inden for denne rækkevidde af Solsystemets rum bør og kan vi udvikle systemer, som vi kontrollerer fra Jorden, som vil udgøre midler til at opnå et mål. Mennesket vil ikke længere tænke på sig selv som jordboere; de vil tænke på sig selv som folk, der lever på Jorden, er født på Jorden, men som håndterer en betydelig del af Solsystemets territorium. Og dette bør være vort mål.«

(Foto, dette indlæg: I Filippinerne anslås tyfonen Haiyan, der ramte landet den 2. november, 2013, at have påvirket mindst to millioner mennesker og dræbt op imod 10.000.)

Lyndon LaRouche: Vi må have Alexander Hamiltons politik i et nyt udtryk for moderne tid

INKL. SÆRTRYK AF ARTIKLEN 'NYT KREDITSYSTEM'.

Lyndon LaRouche udtalte følgende til LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi den 17. oktober, 2016, med henvisning til

præsidentvalget:

Der er en politik: Alexander Hamiltons politik, som den udtrykkes nu, i moderne form; det er, hvad vi vil have. Brug mit navn for at understrege Alexander Hamiltons navn som den person, der bør være den retningsangivende person for hele nationen. Jeg kan udrede det klart; det kan jeg gøre – jeg ved, hvordan det skal gøres. Det gør de fleste mennesker ikke; de hænger fast i fortolkninger.

Han var den ledende skikkelse i amerikansk historie, i dens tidligste del. Og i det tyvende århundrede har jeg været en ledende skikkelse i USA. Jeg siger nu, at Alexander Hamiltons lov, udtrykt i det følgende, i mine **Fire Love**, er det, der må gøres for nationen.

Vi har allerede politikken nedfældet, for vi har loven, der blev fremsat i mit navn for mere end to år siden. Dette er den lov, som bør være den retningsangivende lov, der bestemmer loven for USA som sådan.

Sig Alexander Hamilton; og Hamiltons lov og præstationer er de ting, vi peger på – dernæst bruger vi, hvad jeg har gjort, for lidt over to år siden. Jeg definerede [disse love] *på ny*, hvilket ingen anden person har gjort, undtagen i mit navn. Det er sådan, man skal se på det.

Det, jeg sagde, er meget enkelt. I 2014 fremlagde jeg en sag, den politiske sag, for USA's folk. Det var, hvad jeg gjorde. Ingen anden havde gjort nøjagtig, hvad jeg gjorde. Men jeg har imidlertid ingen garanti for at løbe omkring på ubestemt tid. Pointen er simpelt hen at få en politik, en politik, der i dette tilfældet har eksisteret, og dette skal fremlægges *som politikken*. Det er ikke et spørgsmål om personer som sådan, det er et spørgsmål om at fastslå politikken. Det, jeg gjorde for over to år siden, er nøjagtig, hvad politikken bør være. Hverken mere eller mindre.

Jeg var den person, der fastlagde de »Fire Love«. Og jeg

fremsetter disse love som en korrektion, for at korrigere og fjerne de fejltagelser, som er blevet opretholdt eller indført. Og som er fejltagelser. Med andre ord, så er det politikken, der er taget under overvejelse. Og politikken har en tilhænger. Jeg er den eneste, der udfærdigede erklæringen om Alexander Hamiltons love, som jeg fastlagde dem for over to år siden. Og denne proces trodser alle de former for miskmask, som på det seneste har været i valgprocessen. Punktum.

Jeg har her fremlagt en erklæring. Denne erklæring har sin egen, unikke karakteristik. Det er *denne* fremgangsmåde, der kunne vinde sagen. Det væsentlige er, at USA blev grundlagt på love, der blev skabt af Alexander Hamilton. I den nylige periode af mit liv har jeg været en ledende person med hensyn til at fremlægge dette princip. Man må udtrykke det på en meget ligefrem måde. De love, som vi ønsker at have, er de reformlove, som jeg introducerede på vegne af Alexander Hamilton. Det er måden at gøre det på. Og dette kunne være en lov, som alle nationer kan tage op og anvende.

Ideen var, at Alexander Hamilton var den person, der fastlagde det princip, som USA's love bør hvile på. Og det blev ved navn fremlagt af mig, i den lov, som jeg introducerede for at blive praktiseret som sådan.

Jeg har instrueret kandidatemnerne i det argument, at Alexander Hamiltons program, som defineret i en fornyet form – at det er det, der må introduceres. Så enkelt er det. Planeten har brug for retningslinjer med hensyn til lov. Denne lov må anses for at være den retningsangivende lov, som er Alexander Hamiltons politik, som jeg har tilrådet nationen at praktisere. Det er en løsning, som vil virke.

NYT KREDITSYSTEM

*Denne artikel er et særtryk af et indlæg fra **Schiller Instituttets valgavis nr. 16, efteråret 2013.***

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs.

Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit. Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling. Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne. Det amerikanske kreditsystem er dog en af de bedst bevarede hemmeligheder i

såvel offentligheden som den økonomiske faglitteratur i dag, og vi vil derfor i det følgende give et indblik i afgørende aspekter af systemet og de perioder, hvor det, med stor fremgang som resultat, har været anvendt i amerikansk historie.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra

Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn. For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank. Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé: »En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parters rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en nationalbank,

at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.« Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering. Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden. Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld. Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en samlet national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale

denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse. Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system: »Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.« Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795: »Offentlig kredit ... er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk ... En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og

med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og for øget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.« I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne. Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav USA's papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny

nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823. Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol. Under Biddles embedstid fremmede

Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825. Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler. John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket. Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra

militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri. Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti. Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskrederne under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv

populisme, Andrew Jackson indsat som præsident. Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapsede kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression. »Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning. Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

✘ Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale bank-system. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at

udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit. Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske rådgiver Henry Carey gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev: »USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.« Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold. Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929 – 1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

✘ Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket. Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde kredit for, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal. RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk for øgede nationens produktive evne

gennem forbedringer i adgangen til elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, ferskvand og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater mere end ville opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet. Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroit's nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i

en gældsfulde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år. Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter[1], der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1) Større infrastrukturprojekter.

Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattegatforbindelsen og Helsingør/Helsingborg-tunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og læreanstalter.

2) Opbygning af højteknologisk potentiale.

Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion

af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3) Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.

Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet.

Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor nationalbankkreditten suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets rater, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingstid på 3 – 20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.

Alle vore valgaviser/kampagneaviser kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/publikation/kampagneavis/>

Læs Alexander Hamiltons originale rapporter her: <https://larouchepac.com/20161013/alexander-hamiltons-four-economic-papers>

[1] Da de af Nationalbanken udstedte kreditter udelukkende

udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

Agenter for Historien

Leder fra LaRouchePAC, 8. oktober, 2016 – Den 1. december, 1998, udtalte José López Portillo, tidligere præsident for Republikken Mexico, »Det er nu nødvendigt for verden, at den lytter til de vise ord fra Lyndon LaRouche«.

Denne advarsel, denne formaning, lyder med større skarphed og presserende nødvendighed i dag, end da den blev udtalt.

I takt med, at begivenhederne udfolder sig, med advarsler fra mange sider og fra flere personer om et umiddelbart forestående finanskrak, er det af yderste vigtighed, at vi alle lytter til de »vise ord« fra Lyndon LaRouche. Det skal i sandhed siges, at ingen af de transatlantiske spillere i feltet, selv blandt de mere indsigtsfulde, har fremlagt forslag, der indikerer, at de ved, hvad det er, der må gøres. Deres intellekt opererer inden for et kassesystem, og deres løsninger er i heldigste fald blot brudstykker; i værste fald er de latterlige.

Det er vores mission at repræsentere den højeste standard og at kæmpe, ud fra et historisk standpunkt, samt som allierede og venner af Lyndon LaRouche, for LaRouches politik. Vi bør ikke være fortalere for, og kæmpe for, mindre end dette.

Under en diskussion med LPAC's Policy Committee (Komité for Politisk Strategi) og andre, den 7. oktober, sagde LaRouche det følgende:

Det eneste, I behøver at gøre, er at tage mine love, som jeg

har fremlagt. Disse love, mine love, definerer nøjagtigt dét, der løser problemet, ved at skabe en standard, gennem hvilken kredit defineres. Dette blev udviklet af USA's finansminister (Alexander Hamilton). Det er den eneste måde, hvorpå det vil virke ...

Mine nationale love. Hvis love var det? Ikke mine. Det var mig, der fastlagde standarden for det, og de gjorde ikke meget ved det. Det eneste, I derfor behøver at gøre, er at satse på et internationalt program baseret på dette princip, det samme princip, og I må få nationernes befolkninger til at arbejde sammen for at forstå, hvilken form for handling, dette er. I skal bare læse (Hamiltons) skrifter om lov. Han skrev lovene. De står skrevet dér. Men det gør folk ikke. De taler om noget andet. Derfor forstår de ikke, hvad det er, der skaber historie, hvad det er, der får historien til at virke. Jeg gjorde det, at jeg faktisk skabte en mekanisme til at definere den måde, hvorpå det oprindelige system var blevet etableret. Af Hamilton. Det er alt, hvad I behøver at gøre ...

I taler om Hamiltons love, og I taler om mine love. Det er, hvad I taler om. Lad være med at skifte emne ... I må skabe en international aftale mellem nationer, mellem et betydeligt antal nationer, og som vil skabe et kreditsystem, et internationalt kreditsystem eller noget tilsvarende dette, og som vil håndtere dette problem. Det taler vi endnu ikke om. Vi må tale om det; vi må tale om Hamiltons arbejde. Vi må have Hamiltons navn med i det, og vi må have mit navn med i det. For det er den eneste måde, hvorpå vi kan få dette her gjort.

Få fat i nogle bøger om Hamiltons økonomi. Det står der alt sammen. Det eneste, jeg gjorde, var at opstille standarder for det, som er i overensstemmelse med det, Hamilton fremlagde. Folk må tage håndbøgerne, Hamiltons optegnelser; læs de ting, som Hamilton sætter som betingelser. Brug det. Gør det! Så kan man gå til forhandlingsbordet og sige, 'Nu kan vi skabe et kreditsystem'. Tag Hamilton, og tag det, jeg har gjort. Læg disse to ting sammen, og så indeholder dette arbejde

tilstrækkelig information til nøjagtigt at definere, hvad det er, der må gøres. Det bliver blot ignoreret, fordi folk vil være dumme.

Faren ved blot at citere fra Lyndon LaRouche er, at det, der fremlægges, er et ensidigt argument, hvor LaRouche siger »det følgende«, og ofte responderer medlemmer ved at sige, »LaRouche siger sådan, men jeg vil gøre noget andet, for jeg ved bedre«. Noget, der er mere praktisk (pragmatisk), mere begrænset. Og en anden dagsorden sættes.

De ovennævnte citater af Lyndon LaRouche er ikke »hans« politik. De må være kursen for vores politik, for os alle. LPAC, EIR, Schiller Instituttet, Manhattan-projektet, og hvert eneste medlem. Vi repræsenterer lederskabet, under Lys direktiver, i denne krise. Det, vi siger; det, vi gør, er afgørende, og vi må handle i overensstemmelse hermed. Vi er agenter for historien, ikke praktiske politikere.

Foto: En statue af Hamilton står i Central Park langs med East Drive og 83. Gade (New York).

Einstein-standard – Menneskehedens fremtid i rummet.

Del I af LPAC-webcast, 30. sept. 2016

Lyndon LaRouche: »Det vigtigste spørgsmål, der konfronterer menneskeheden, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på

hvilke menneskehedens fremtid er beroende? Hvilke er de videnskabelige opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er mennesket, og på hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?»

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Vi må have en revolution i ideen om videnskab for at overleve!

Leder fra LaRouchePAC, 30. sept., 2016 – Under en diskussion i dag med LPAC Politiske Komité, Basement-videnskabsteamet og andre, erklærede Lyndon LaRouche, at, med mindre vi kan udvikle menneskers intellekt på en ny måde, gennem at gøre nye opdagelser af videnskabelige principper, så vil vi ikke overleve. Evnen til at skabe nye former for videnskab er nøglen til menneskeheden, og dette er for lidt kendt, som et resultat af århundreders kulturel degeneration, hvor al fokus, i heldigste fald, lå på gimmicks og færdigheder. Der har været en vedvarende, induceret degeneration af det menneskelige intellekt, til en tilstand, hvor nye ting aldrig overvejes. Vi må genoplive videnskab – og udforskning af rummet er én nøgle. Dette er det umiddelbare, vigtige spørgsmål over alle andre. Menneskeheden er blevet bedøvet af sin kultur, og nu er tiden kommet, hvor vi må komme i gang med ægte videnskab. Uden det klarer vi det ikke.

Vi har evnen til at ændre reglerne for eksistens på planeten,

og vi må derfor have en mere intens kampagne. Vi må genoplive Einstein-princippet. Dette er, hvad mennesket har brug for. Gør det umulige! Einsteins mest avancerede arbejde, som kun få forstår, handlede om, hvordan menneskeheden kan udvikle menneskeheden ved at vedtage de rigtige regler. Vi må nu komme ud af det, vi har ligget under for, med det, som fortiden har gjort ved os alle.

Vi må revolutionere *ideen om videnskab*, for det er, hvad USA og Europa har mistet. Visse dele af verden, som Kina, har været i gang med at undersøge ting af en højere orden. Kina er f.eks. i færd med at udvikle projektet om Månens bagside, og dette er meget vigtigt. Dette aspekt af det kinesiske, videnskabelige arbejde er det bedste til at formidle til folk, ånden af denne presserende nødvendige ændring i metoden til tænkning. Månen har stadig karaktertræk, der stort set er ukendte for os. Kina udforsker disse ukendte faktorer, og denne mentalitet må være fokus for vores indsats for at genoplive ægte videnskab. Vi må bevæge befolkningen ind i nye områder, der giver dem evnen til atter at tænke.

Selvfølgelig må vi tage os af afgørende spørgsmål som faren for en atomkrig, Deutsche Banks kollaps og det umiddelbart forestående kollaps af hele det globale finanssystem, med mindre Glass-Steagall omgående implementeres – men, med mindre, man fæstner opmærksomheden på dette dybereliggende spørgsmål om at ændre menneskehedens formindskede kreativitet og indlede et nyt, videnskabeligt udsyn, så findes der ingen fremtid.

**USA må gå sammen med Kina
om at finde sin bestemmelse
på Månens bagside.
LaRouchePAC Internationale
fredags-webcast, 27. maj
2016,
med Lyndon LaRouche m.fl.**

Dette er et øjeblik, i hvilket vi absolut må mobilisere, for verden ... har nået til et beslutnings øjeblik ... der vil afgøre menneskehedens retning for de næste 50, 100 eller flere år. Det er nu, vi må beslutte, hvorvidt vi aktuelt befinder os i en nedtælling til Tredje Verdenskrig mellem atommagter, som det ønskes af Obama og hans britiske 'controllers'; eller, om denne periode er begyndelsen til et absolut nyt, globalt system, baseret på et fuldstændig nyt princip, hvis standard er gensidigt samarbejde og gensidig gavn, til menneskehedens fremme som helhed.

Engelsk udskrift.

The United States Must Join China to find its Destiny on the Far Side of the Moon.

Webcast, May 27, 2016:

MEGAN BEETS: Good evening. This is Friday, May 27, 2016.
And I'd like to welcome all of you to our regular Friday evening

broadcast here at LaRouche PAC. My name is Megan Beets; and I'm joined in the studio today by Ben Deniston and by Lyndon LaRouche. We're joined via video by three members of the LaRouche PAC Policy Committee: Michael Steger in San Francisco, California; Kesha Rogers in Houston, Texas; and Diane Sare, currently in New Jersey, but joining us from our Manhattan Project.

This weekend in the United States is Memorial Day weekend; which is a holiday which was created after the Civil War to honor the sacrifice of our fallen soldiers, including those soldiers who fought in World War II and gave their lives to the defeat of fascism in the 20th Century. This is a moment in which we absolutely mobilize, because the world sits now, and has reached a point of decision – a {punctum saliens} which will determine the direction of humanity for the next 50, 100, or more years. It's now that we must decide whether we are currently going to be in a countdown to World War III between thermonuclear powers, as is the want of Obama and his British controllers; or whether this period is the beginning of an absolutely new global system, based upon a completely new principle. The standard of which is mutual cooperation, mutual benefit for the advancement of mankind as a whole.

If you take a step back, and you look at the world as a whole – which can sometimes be difficult for Americans, in

particular, to do – if you look at the global situation as one, the tensions between these two potential futures couldn't be more

clear. For example, on the one hand, you had an incredible development this week in Iran; on Monday, May 23, President Rouhani of Iran declared May 23 to be Chabahar Day. This declaration was made to mark and to celebrate an historic agreement which was signed in Iran between the President of Iran,

Prime Minister Modi of India, and the President of Afghanistan;

who had gathered to sign agreements toward joint cooperation and

collaboration, a \$20 billion investment to build up the port of

Chabahar in southeast Iran, which opens up to the Arabian Sea.

This project is a great victory for the cause of the World

Land-Bridge, which Lyn, you and your wife Helga have organized for, for quite some time. And this crucial project will integrate India, Afghanistan, and Iran, and potential future partners like Pakistan and China; and it opens up new shipping routes, new trade routes, and new potentialities for the development of potentially the entire south Eurasian region, to

integrate it up into Europe. Just to add one more detail, very

importantly, this gives landlocked Afghanistan, which as we know

has been decimated by the policies of the Bush and Obama administrations, access to the Arabian Sea.

Aside from the details, more importantly, is this spirit of

cooperation which was expressed by President Rouhani at the signing celebration; where he said, about the Day of Chabahar, "This is a very important day for Iranians. And from now on,

it

is going to be even more important; because today is going to mark the day of cooperation among the three of us – Iran, India, and Afghanistan." He said, "Today's document is not just an economic document. It is actually a political and a regional one, and its message is that countries need to utilize the opportunities provided by the region in order to develop, and also expand cooperation." And then, at the same ceremony, President Modi noted the long unified history of India and Iran.

At virtually the same time that Modi was in Iran, the President of India was in China on a four-day visit, where he spoke at Beijing University on the topic of "India-China Relations; 8 Steps to a People-Centric Partnership". He said, "India and China are poised to play a significant and constructive role in the 21st Century. When Indians and Chinese come together to address global challenges and build on their shared interests, there will be no limits to what our two peoples can jointly achieve." He also noted particularly that China and India are young countries, full of young people. And he said that "Both sides should work with the aim of insuring that we do not burden our coming generations by leaving unresolved problems to them. Both India and China are young societies, and our youth share common aspirations and perceptions."

Just to quickly add another part of the picture, are the interesting and potentially very important actions of President Abe of Japan; who in the recent period, has begun to move towards

agreements for cooperation both with President Putin in Russia,
and also with China, against the explicit orders of Obama and the
British, who demand that Japan maintain the historic geopolitical
conflict and enmity with both of those nations. So, this is a new world which is developing; but on the other hand, Obama is still in office in the United States, because the American people
and the Congress have refused to throw him out. And Obama today
is visiting Hiroshima; the first US President to make that visit
since the completely unnecessary bombing of that city over 70 years ago. Leading into this visit, Obama not only refused to apologize for that bombing that killed over 100,000 people; but
he also defended the actions of Harry Truman, saying that sometimes Presidents in warfare have to make tough decisions.

That characterizes exactly why [Obama's] in Asia; to attempt
to drum up among the Asian nations against China. Now, this won't work, but it only fans the flames of any potential war and
confrontation.

BENJAMIN DENISTON: Lyn, I don't know if you have any direct
thoughts on that, but I think the immediate counterpoint to that,
as you're saying, under Obama, is this build-up to the war danger
as the direct threat. I think what we're seeing with these developments in central Asia, these agreements, is just another
step in this new strategic bloc centered around really

Russia's

and China's leadership. As we were discussing earlier today, completely in tandem with that, is the escalation of the threat

of war; Obama being kind of the face of it. But really coming from the British as an attempt to break down this threat to their

empire, centered around Russia and China. It's notable just to

emphasize, we're going, in July is going to be this next NATO summit; where they're going to try and solidify the establishment

of putting four new battalions, of about 1000 troops each, up in

Eastern Europe right on the border of Russia. It's been noted that this is potentially the largest forward basing of a military

presence on Russia's borders since when? Since the Nazis in World War II. So, you have this explicit clear escalation; and

that's coming up in July. That's the intention for this. And that's in the context of the entire NATO policy perpetually to move closer and closer to Russia's borders; a policy that we, the

United States, promised we wouldn't do. We made that promise to

Russia as the Soviet Union began to collapse; and we've completely reneged on that, and pushed it further and further and

further. And now this is really coming to a breaking point; and

Lyn, your wife Helga, from her reading from Europe, she's been saying that she thinks there is a real growing recognition.

We've been saying it; we know it's happening. You've been sounding the alarm on this; but she thought it was interesting that even conservative elements in Germany for example – elements that might not usually be so vocal on this – are

coming
out and warning that we're on the path to war under this
current
policy. Particularly, an article in {Die Welt} recently,
which
is generally one of the major conservative papers in Germany;
so
you wouldn't expect this concern over this war drive. But her
assessment was that that being raised now was reflecting a
kind
of breaking open of recognition and potential freak-out around
the fact that this thing is heading towards a real potential
conflict; and this is not something you walk away from.
You're
talking about thermonuclear war; you're not talking about any
kind of conflict mankind's ever had before.

LYNDON LAROUCHE: Well, the crucial issue here is not
detail
as such; the crucial thing is what creates a higher standard
of
performance of the human individual in society. Now, that
thing
is not treated seriously in any ordinary sense; they don't
recognize it. They don't recognize the need to change the
productivity of the per capita personality of society; that is
not recognized. What is recognized is, how cheap is the
labor;
and no matter how poor the quality of performance of the
labor,
how cheap is the labor. We see this in the United States as a
trend; a backward trend. We see it very clearly; the United
States is degenerated. It was degenerated; it was done under
the
influence of the British. You had people like the Bushes and
Obama; these people are a destructive force. Their very
existence destroys the productive capabilities of the human

population. So therefore, you have to get rid of these guys and replace them with people who are competent; which has not been done. So what you see, the degeneration of the quality of labor inside the United States is typical of this kind of phenomena. So, this is something which is more British than it is American.

But it's been stuck in the United States. And therefore, all these ideas that you can measure things simply is wrong; it doesn't work that way. Mankind creates by mankind itself creates a capability of creation; and that's what's important.

Now then, you have to support that which you have discovered; that's what the problem is. And the usual procedure and interpretation is worthless and actually destructive.

DENISTON: You look at what gets presented as ostensible value in economics discussion today, it's ridiculous. Economic value is a product of the human mind; resources are creations of mankind that create wealth, that create value. It's not going out finding resources or exploiting labor forces, getting the cheapest labor; that's not the substance of what enables – in my mind, the core issue is what is the science of mankind's relation to the universe. It's kind of a general way to put it; and I think that maybe passes over a lot of people's heads. But you're looking at how is it that mankind exists in the universe? Mankind doesn't exist in a fixed way, mankind can intervene to change that relationship. If we're not looking at that, then we're not talking about mankind.

LAROUCHE: Well, mankind has to be changed; that's a necessary factor. And mankind is changed how? By being exposed to responsibility for doing things which were not able to be done by human beings at an earlier stage. And therefore, the question is the improvement of the quality of the personal individual in society is the crucial element. You find you have the people working for Wall Street; they're worthless.

DENISTON: That's a nice way to put it.

LAROUCHE: They are actually worthless people. And most of society in the United States today is full of worthless people; because they have been degenerated below the level of what humanity was capable of doing earlier. Now they go back to a lower level; you see the high death rates among employed people during the recent course of time. Therefore, the process of the government has become a force of destruction of the human individual. That's why the problem becomes apparent; because you recognize, "Wait a minute! You're saying that my existence is inferior?" "Yes." Why is that the case? Because society wants a lower standard of productivity; things like the space program are gone. The removal of the space program from the achievement of the original space program, which was done in Germany and in the United States –

DENISTON: Krafft Ehrlicke and all his allies, yeah.

LAROUCHE: Yeah. This thing is what was being crushed. So therefore, the human mind was being crushed; but the lesson is that what were the technologies that we were introducing for practice were technologies which inherently had a higher value of productivity than anything else. And that's what's overlooked.

The idea of cheap labor; cheap labor is a disease. What you need is a higher standard of achievement of the human mind; leading to a higher standard of development of the human mind. That's what's important; that's the crucial issue.

BEETS: I think when we start to think about where in the US do you have a population that could be moved to restore the demand for such a human standard, you've put the emphasis on Manhattan. And I was wondering if Diane wanted to say a few things; because we have a conference coming up there this weekend that both you and Helga will be participating in.

LAROUCHE: All you have to do to destroy the human power of creativity is to take California, southern California, the universities and several institutions in California, and go from what had been the case, to what was the case. And when you had a certain sexual maniac who took over southern California, you understand exactly what the problem is.

DENISTON: A pretty pathetic movie star; a Nazi, a Hitler admirer at that. Schwarzenegger, yeah. I mean, you talk

about

degeneration; you raised California. To me, the emblematic family is the Brown family. You look at Jerry Brown, you look at

Pat Brown, his father, Edmund Pat Brown; he was one of the last

echoes, reverberations of the Franklin Roosevelt orientation.

He

built up the state – the water projects, the educational system,

the schools. When I started going to school, you could go to a

decent junior college for tens of dollars for a class. It was affordable; people could afford education. And it's just been completely destroyed. It was all built up under this

Roosevelt-style administration of Pat Brown; then you look at Jerry Brown – "Governor Moon Beam" as he was called in his first

term – a total degenerate. Now they're talking about – Michael

Steger might have more to say on this – now they're talking about permanently shutting down large sections of the agricultural region in California because they're running out of

water. The idiocy is astounding. They're sitting there, a huge

coastline on the biggest ocean on the entire planet; and they're

saying, "We can't find any water; we don't have any water. We have to just shut things down." And the fact that people go along with that, is just insane.

You talk about degeneration; look at what we used to have

under the leadership of Pat Brown. We had some things in between; we had this disgusting figure Schwarzenegger, who was a

total British agent himself. And then this Jerry Brown thing

is just emblematic of the degeneration and the Green policy takeover; what's happened to the population in the United States.

LAROUCHE: The lesson is, that there's a principle of organization of productivity in terms of the human individual; and that's what you have to focus on. That factor. Without that factor, you have no progress. As a matter of fact, mankind ceases to be mankind; mankind is reduced to something which is a pseudo mankind formula, but it's not actual. It's something which is mechanical; it's something which is simply constructed. But the creative power of the individual, the creative power which is acquired by the individual in society, is the thing which makes it work. It's not just, "This will make it work. This will make it better." No. Mankind has to produce within the ranks of mankind itself, the ability to achieve degrees of productivity beyond anything beforehand; that has always been the policy. Since the beginning, shall we say so to speak; and it was always like that. When you lose that, then you lose your very characteristic of the human species.

DENISTON: Be fruitful and multiply.

LAROUCHE: Multiply, I don't know; they're kind of lazy these days.

DIANE SARE: I had one very specific comment on this, actually, which is very interesting, from our earlier discussion; and then when I heard what President Obama had to say in his speech in Hiroshima. Where he says, he talks about supposedly the development of mankind; and this is Obama's take on man.

"Artifacts tell us that violent conflict appeared with the very first man. Our early ancestors, having learned to make blades from flint and spears from wood, used these tools not just for hunting, but against their own kind. On every continent, the history of civilization is filled with war, whether driven by scarcity of grain or hunger for gold; compelled by nationalist fervor or religious zeal." Do you hear his stepfather and what happened in Indonesia in that?

And I was very struck, because if you take two other great American leaders, who also gave us their take on the arc of history, one is Martin Luther King, who people may remember in his Mountaintop speech, he has the polemic, "If I could travel with God to any other time in history, when would I want to be alive?" So, he talks about the Parthenon; he talks about seeing Socrates, and Aristotle and Mount Olympus; he talks about the emperors of the Roman Empire. He says, "I would come up to the day of the Renaissance and get a quick picture of all that the Renaissance did for the cultural and aesthetic life of man; but I wouldn't stop there." And then he talks about Abraham Lincoln and the Emancipation Proclamation; he says, "I wouldn't stop there. I would even come up to the early '30s and see a man grappling with the problems of the bankruptcy of his nation, and come up with an eloquent cry that 'We have nothing to fear, but fear itself.'|" And he says, "Strangely enough, I would turn to the Almighty and say, 'If you allow me to live just a few years in the second half of the 20th Century, I will be happy.'|"

So, that was Martin Luther King; and then the other

which

Kesha will be very familiar with, is the speech that President Kennedy gave at Rice University, where he announces that we're going to land on the Moon. And he says, "No man can fully grasp

how far and how fast we have come. But condense, if you will, the 50,000 years of man's recorded history in the time span of but a half century. Stated in these terms, we know very little

about the first 40 years, except at the end of them, advanced man

had learned how to use the skins of animals to cover them.

Then

about ten years ago, under this standard, man emerged from his caves to construct other kinds of shelter. Only five years ago,

man learned how to write and use a cart with wheels.

Christianity began only two years ago. The printing press came

this year; then, less than two months ago, during this whole fifty-year span of history, the steam engine provided a new source of power." He talks about electric lights –

In other words, what's the view of Kennedy; what's the view

of Martin Luther King of the development of man? And then you take the view of President Obama, which is exactly what you have

expressed here, Lyn, in terms of the total degradation and a Satanic, destructive outlook.

LAROUCHE: I agree, it's real degeneration; definitely DE-generation.

KESHA ROGERS: Yeah, and I think it's important to note, one; why we are gathered here today in the context in which we're

gathered. As we've been expressing, what is the intention to create a future state of society where a new species and a new understanding of what mankind should represent comes into play?

The United States right now has to understand that we have a unique opportunity to join with the nations of Eurasia – with China, Russia. Of the developments which Megan was laying out earlier, that organize a new direction of a New Paradigm and progress for mankind; which you have really stated can be brought

into cohesion with a new development of the United States.

This

is why you've put a focus on particularly Manhattan, which was the center point of the Alexander Hamilton foundation of the United States; and Texas and California are joining in that effort.

I think that people really have to get an understanding that

the United States can and must play a crucial role in preventing

what we were discussing earlier as the sabotage of the orientation that is being put forth by leading nations coming together and saying that there is a unique quality to mankind which has to be preserved. Which is the creative nature of human

beings; and this is what Diane was just expressing. This has been amongst leading figures of our nation, from George Washington, Hamilton, to Lincoln and others, John F Kennedy, have

expressed this quite profoundly. I think if we look at the fact

that two days on the 25th of May, was the 55th anniversary of Kennedy's speech to the Joint Session of Congress; and in that speech, he called for the very task of doing something that at that point had never been done before. Creating something completely new, which was to land a man on the Moon and return him safely to Earth. He says, as he's calling for the US to

take

that leading role in the space achievement, which he said, "in many ways, may hold a key to our future on Earth." That is still

what we face today.

The new developments being proposed by China on the far side

of the Moon, are going to hold the key not just for China doing

something different for their nation; but for the future of mankind on Earth. Because what Kennedy had proposed, has been hijacked by the likes of the British Empire and those who wanted

to stifle human progress in any way that they could. So, I think

if we look at the direction the world is going in right now, there is no reason for people to feel like they have to capitulate to the stupidity that they're being bombarded with in

Presidential elections, in the media lies that are being told.

The real issue right now is, what are we actually going to

create as a new direction for mankind? And what Putin and China

and other nations in that direction are doing is crucial.

MICHAEL STEGER: I just would make the point from California. It's clear, Lyn, what you've been describing.

Once

you adopt a cheap labor policy, which was explicitly adopted in

California as probably the leading example; you then have no reason to educate and provoke a higher sense of identity within

your population. You lose a sense of that mission, and then you

become a slave to the practical, to the mundane, to the

day-to-day survival tactics; and you a kind of destruction of the culture and life of the nation over these 50 years. But what makes it most clear is what you see in the current insanity of the Presidential election; there's not a focus around this particular issue, which is Hamilton. It is what Hamilton drove to shape the Constitution and the economic policies of the country; and it is very much what was the spark of consolidating the organization, and our intervention. Specifically, around the Manhattan Project and Hamilton's economic policies; and this orientation. Because there is no clear voice coming out of the trans-Atlantic, except that perspective and that direction for development. We see it in Putin; we see it in China. That becomes the basis of civilization; that become the basis on which the trans-Atlantic can turn back to this Hamilton tradition, which is really the greatest expression of the trans-Atlantic and economic development up until the modern period. So really becomes the fight defining the political fight in the United States to reject Obama; because there is a loss of standard in the American people. There is a loss of victory, of triumph, in the minds and the culture of the American population today. They're accepting their own form of slavery. And that really becomes the challenge.

SARE: I can report from Manhattan that one of the flanks on this situation – and I think given that it is Memorial Day – all Americans should resolve ourselves, as Abraham Lincoln said in his speech at Gettysburg, that "those who have died" like

the

people who died on 9/11, as well as of course the people who voluntarily enlisted and fought in the wars; World War II in particular, "have not died in vain." To that end, one; I would

just like to say for viewers of this website, tomorrow at 12:30pm, we will be live streaming a Memorial Day event from Manhattan. Which will begin with Helga Zepp-LaRouche, and then

at 3pm, with Lyn yourself, Mr. LaRouche in a dialogue with the citizens of Manhattan, to get another inflection point after the

Schiller Institute on April 7th. It's clear that that was viewed

with some hope by international audiences; that there could be signs of intelligent life in the United States, as it was viewed

with terror by people on behalf of the British Empire like the Saudis. It was not too long after that, that "60 Minutes" aired

the special on the 28 pages; on the role of the Saudis in perpetrating the murder of 3000 Americans on September 11th, and

the role of the FBI in covering it up. I would say that particularly in Manhattan – although it is the case in other parts of the country – but particularly in Manhattan, people are

not prepared now to put the genie back in the bottle. They want

the truth; they would like the United States to be restored to its Constitutional role as Alexander Hamilton intended, and not

as a cat's paw for the British Empire. The Saudis, I think, are

aware of this; so I think people should also know that the Saudi

lobbyists are on a full-front, heavily funded deployment into

Washington DC to try and clean up their image with glossy pamphlets and PR firms that are getting paid \$200,000 a month, to try and promote themselves as the most wonderful allies of the United States in the war on terror and the leaders in the fight against terrorism. This is simply not going to fly. As much corruption as there is in Washington DC, it's a little much to have people parading around as the purveyors of justice when they publicly beheaded 47 people to usher in the New Year.

So, I think we're coming to a point where it's clear the United States is going to take a decision; and I find what Megan referenced at the beginning – the shift that perhaps is occurring in Japan at this moment – is also a potential shift in the United States at this time.

DENISTON: In that context, I really think the 9/11 issue is critical; and Obama's role in the whole thing. As we've been saying, people have to get their heads out of the gutter on this election stuff; people view these elections like a sporting game or something. Root for their team versus another team. We've got an issue immediately before us of this guy Obama is a killer; he has to be pulled out of office. We cannot tolerate him running the country. And just typical of that is his commitment to completely cover up the heinous murder of Americans on American soil in our history; just cover that up. No justice; nothing.

LAROUCHE: That was Obama; that's Obama's operation.
And
Obama's sitting there still; being an abomination.

DENISTON: That's his number one career asset, is
being an
abomination.

LAROUCHE: That's exactly it; and the point is that if
people don't recognize that, they're going to find themselves
in
an Obamanation situation.

ROGERS: Last night on the discussion with the
activists,
you were speaking about the space program, and you said that
the
space program goes to the right of the human individual and
it's
essential for human existence. I think that's what we're
dealing
with right now; the human individual under Obama, has been
denied
rights, and particularly the rights to life. Because you have
a
murderous policy, and if you take what has been put forth
under
the war drive, closer and closer to thermonuclear war, the
policy
coming from Obama around the healthcare; just to name a few.
When you talk about what are the rights of the human
individual,
that is being denied; and that is what people should be
actually
fighting for. The understanding has to become, how do you
actually know and understand those rights as a human being?
What
powers do human beings possess that go beyond just the

simplistics of life that people try to hold on to and depend on, which gets to a higher state of existence? Which is really missing from the discussion of most of the ordinary discussion of society today.

LAROUCHE: Well, the development of the science of human discovery, which was presented by a great individual who was originally German; and then became domesticated, shall we say, in terms of the United States. And he became the secret agent, so to speak, for the progress of the human species throughout the planet. And that case, that example, is extremely important; because what's important is not what mankind does, or what the individual does physically. That's not really that important. What's important is the ability to create a discovery of a principle of productivity which is far advanced beyond what mankind has experienced so far; that's the point. And that is where the United States has lost most of its achievement; and that's what has to be corrected.

DENISTON: And space forces that issue today.

LAROUCHE: Yeah; because without that, you cannot accomplish what is required by mankind.

BEETS: Lyn, that's one of the most beautiful things about the relationship of mankind as a unique species to the Universe itself. We're not the same as the Creator, obviously, but we resonate with that principle of Creation; and our own development is guided by the principles of organization of the Universe.

We

{have} to go into space in order to advance; and our progress in space is going to contribute to the further development of that Universe, and the further perfection and improvement of that Universe.

LAROUCHE: You've got the history of discovery of the space program; which was developed by Germans, working from the western part of Germany and moving closer to the United States itself. And they themselves created and generated a view of mankind which provides us with an insight into the actual, efficient practice of what mankind can do in terms of the stars.

DENISTON: And they were doing much of this before they were even allowed to pursue it. They were looking for support; they were looking for people, even before World War I you had these early visionaries. And then up before World War II, they were already thinking all these things; and they were trying to find sane governments that would actually support this endeavor.

LAROUCHE: Like the Moon exploration, which was done earlier.

DENISTON: All the way back to Jules Verne and some –

LAROUCHE: But Jules Verne was not a real good contribution to anything. But what was actually being done, by the space program, by the people on the Moon project, that was really

working. And that was what actually turned into a mechanism in order to create an insight into mankind's potential beyond what mankind had previously understood to be the kinds of things that could be experimentally achieved.

DENISTON: Always for me, the first thing that comes out is, all of sudden, you're talking about mankind; you're not talking one nation or one culture or one people. You're talking about what is it about us as a unique species on this planet that we can pursue these things.

LAROCHE: The main thing is, what about the people from Germany, originally from their Moon project in Germany, actually created this whole system. And that whole tendency depends upon that; it depends upon that precedent. German scientists who actually came into the United States; developed a program; and applied the program; which gave the United States today the ability to do what it has not been doing recently so far.

ROGERS: Yeah, and they had a sense of creative imagination which was different than what some people get inspired by the space program. A lot of people talk about the science fiction Star Wars, all of this stuff, that really doesn't characterize the true nature of mankind to bring these ideas into existence. For instance, Krafft Ehrlicke, von Braun, all of these great German scientists, they had such extraordinary imaginations; and they put forth the programs that were necessary to expand

mankind's existence beyond Earth, beyond the Moon, and into the outer reaches of the Solar System in a way that nobody else could do, in a way that could be accomplished and become real. Because they understood that man had the power to bring this into existence; it wasn't just some far out science fiction thing, but this was the destiny of mankind. To conquer the Solar System; to reach mankind's extra-terrestrial imperative. And it's completely different than what people get inspired by today – Hollywood movies and Star Wars, and all of this stuff that is not real.

STEGER: Well, it's Bach; the real question is Bach. Krafft Ehrlicke, Werner von Braun, they set up Classical quartets in these rural towns in Alabama where they were sent to do this space research. If you really think about what Bach propagated as a quality of culture of the Universe itself; he took what Kepler had initiated and continued it and maintained it so you could get this level of scientific advancement. It really is the question of what drove Einstein. What drove the questions of what's governing the heavens? Even going back to the ancient world, this question of music and composition that Bach really made clear, seems to have captured the imagination of man in a way which makes space travel possible.

LAROCHE: I think the key thing to look at is Krafft Ehrlicke. Now, Krafft Ehrlicke became the maker of the whole space program; he did it. And the method he was using was to the

same

effect; and therefore it was to the idea that there was some process of the human mind, the creative powers of the human individual mind. This is what can be used, and must be used, as

the instrument for bringing the achievements which mankind will

find in due course. And Krafft Ehrlicke is an illustration of that point; if you look at the history of what he did, and then

you apply that to what has been going on still from Texas now.

The elements from there are still there. But this was a discovery which came from eastern Germany, which was carried through the period of the war; which went into the southern parts

of the United States to build a program which was supported by American officials and so forth. And to presume Krafft Ehrlicke's

achievements; which were terminated because he had a very complicated health problem, and he died under those conditions.

But the principle of the matter is still alive. He had been dead

for some years, but the principle on which he was expressed and

which led and prompted other people who would listen to him; that

is still a principle which is important.

So, it's not a practical principle; it's not something that

you can measure simply, as a yardstick or something of that nature. This was the achievement of a particular man, among other men doing the same kind of work, which created the possibility of mankind's systemic mastery of the Universe.

DENISTON: I think that's our reference point for today.

Anything less than that, and we're failing to achieve the requirements for mankind.

LAROUCHE: Yeah, they're important.

BEETS: And I think that quality is what we have to re-awaken within the United States; it's a specific reference point from Germany, but in the United States. And I think it's important to recognize that you have all these beautiful developments around the world, but unless we can shift the United States, it doesn't matter. We actually have to turn this and re-awaken this true principle of the United States that you've been expressing in order to make this shift to the New Paradigm.

LAROUCHE: And what you know, of course, from your own experience, in terms of what we do with the Moon; the Moon project, which is what our destiny is from the standpoint of China right now.

BEETS: Yeah, if Americans realized that in two years, we could join China on the far side of the Moon, I think they'd have a far different outlook for the immediate future.

LAROUCHE: I think that's where we want to push people's attention to that thing as a commitment.

DENISTON: Yes; always the unknown.

LAROUCHE: Unknown? Who's unknown?

BEETS: Is there anything else from you three joining us by video?

SARE: To tune in tomorrow at 12:30pm. If you're in New York, you should be there.

BEETS: Good. Well, I think that will bring this discussion to a close. I think it's a very good point to end on; and as Diane said, tune in tomorrow on this website at 12:30pm and then again at 3pm for this event being broadcast from Manhattan. So, thank you all; thanks Lyn. Thank you all for joining us; and stay tuned.

Nedtælling i august – Lyndon LaRouche: Hvem vil drikke af bageret?

Lyndon LaRouche: Det er ikke nok at foreslå, at nære, at støtte de ting, som vi ved er gode. En tyst stemme taler til os: Hvis der ikke er andre, der kan lede, må du gøre det. Vi protesterer: »Hvem er jeg, og hvad er mine fattige evner, at jeg skal påtage mig en sådan mission? Kan der ikke være ledere, som jeg kan støtte, og således opfylde dette ansvar på en måde, der stemmer overens med mine sølle evner?«

Download (PDF, Unknown)

LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling

2 EIR-artikler om Lyndon LaRouches skelsættende indgriben i verdenshistorien:

‘LaRouche stoppede britisk overtagelse’, hvor LaRouche debatterer nedskæringspolitik og fascistiske regimer.

‘LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ’, som i 1983 af præsident Ronald Reagan blev annonceret som officiel, amerikansk politik.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Lyndon LaRouche: Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er Tysklands rolle – Tyskland kan forhindre en

atomkrig.

Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er imidlertid spørgsmålet om Tyskland: Hvis de ledende kræfter i Tyskland kan overtale Merkel væk fra den kurs, hun hidtil har fulgt, eller hvis hun indvilliger i at acceptere en sådan handling, så er der kræfter i Tyskland, der nu er disponeret for at forhindre enhver militær konflikt mellem Rusland og Tyskland.

LaRouches video-indlæg på Schiller Instituttets Konference i Paris, 14. juni 2015:

LYNDON LAROCHE: Jeg er, som I ved, Lyndon LaRouche, og jeg taler fra Virginia, USA, om de begivenheder, der nu finder sted i Frankrig. Min hustru, Helga, har interveneret for at bringe mig i denne rolle. Jeg er sikker på, at vi også vil have andre repræsentanter i Frankrig for at deltage i dette program.

Det afgørende spørgsmål i Europa netop nu er imidlertid spørgsmålet om Tyskland: Hvis de ledende kræfter i Tyskland kan overtale Merkel væk fra den kurs, hun hidtil har fulgt, eller hvis hun indvilliger i at acceptere en sådan handling, så er der kræfter i Tyskland, der nu er disponeret for at forhindre enhver militær konflikt mellem Rusland og Tyskland.

Den særlige betydning af denne handling fra Tysklands side er, at Tysklands økonomi har en meget speciel værdi i dag. På trods af alle de problemer, som den tyske nation lider under mht. økonomiske problemer osv., så har Tyskland stadig en førende gyldighed mht. økonomi i Europa. Hvis lederne af den tyske økonomi, i modsætning til, hvad Merkel hidtil har gjort, faktisk ville udøve deres indflydelse, så ville Tyskland faktisk tage skridt, der i realiteten ville forhindre en militær konflikt mellem Europa, eller mere specifikt, Tyskland og Rusland. Det ville efter al sandsynlighed være tilstrækkeligt til at sabotere ethvert forsøg på at udbrede en

global atomkrig af den art, som det britiske system, og dets handlinger Obama, i øjeblikket gør kraftigt fremstød for.

De, der nu befinder sig i Frankrig eller deltager i det, der nu finder sted i Frankrig, bør iagttage dette omhyggeligt, for det er i alles interesse. For skulle en generel atomkrig blive lanceret, og den ville blive lanceret under Barack Obamas regi, præsidenten for De forenede stater, så ville følgerne sandsynligvis blive varige.

Måske ville nogle mennesker overleve, men det samfundssystem, som vi har kendt frem til i dag, ville blive totalt forandret, og for det meste tilintetgjort.

Det er derfor ekstremt vigtigt, at vi bryder forsøget på at bruge Europa, eller europæiske nationer, til selv at spille rollen i deres egen ødelæggelse. Og den nation frem for andre, der er bedst egnet til at gøre det, ville være visse ledende skikkelser i Tyskland, der simpelt hen handler på basis af at forsvare den tyske økonomi. Det ville være et tilstrækkeligt motiv til at stoppe det, Obama er i færd med at gøre, hvis folk i USA ville følge trop.

Hvis vi ikke lykkes i denne retning, eller i noget tilsvarende dette, så er der ingen tvivl om, at det meste af menneskeheden ville forsvinde, og forsvinde meget pludseligt. Det ville ikke blive nogen lang krig, i den måde den blev udkæmpet på; den ville være hurtig og massivt destruktiv; mere destruktiv end noget, man før har kunnet forestille sig. Det ville komme pludseligt, og planeten, for så vidt som mennesker i dag forstår det, ville være færdig.

Og jeg arbejder på dette spørgsmål herfra. Jeg arbejder også på at forsøge at anspore folk i andre dele af verden til at indse, at nogle af dem, der har anset mig for at være en form for autoritet i disse spørgsmål, måske kunne respondere til det, jeg siger. Og hvis de gør det, og de tager skridt til de handlinger, som jeg har foreslået, at vi tager skridt til at

sikre, at Obama forhindres i at lancere en generel krig, af Det britiske Imperium, men under Obama, at lancere en generel krig, der er ved at varme op lige nu; hvis vi stopper dette, kan vi redde civilisationen. I modsat fald har vi meget dårlige chancer.

Så det er her, hvor jeg tror jeg ville opfordre dem, der deltager i forløbet i Frankrig lige nu, til fra de forskellige nationer, der deltager, at bidrage ved at antage dette synspunkt, at vi, forhåbentlig med hjælp fra ledende kræfter i Tyskland, må finde måder til at tage skridt til at bryde den blok, der forsøger at forene hele Vesteuropa, og flere endnu, i et enkelt angreb på Rusland.

Rusland vil besvare et angreb, nådesløst, og med stor effektivitet. Men det ville være et Rusland, der bogstavelig talt ville ofre sin egen eksistens for at besejre de dele af planeten, der forsøgte at ødelægge Rusland i særdeleshed, men også civilisationen som helhed.

Denne britisk/Obama-forbindelse er den største trussel mod menneskeheden i vores hidtidige historie, og der kan ikke, blandt nogen kompetente analytikere, herske tvivl om at erkende, at dette er, hvad vi har for os. At, med mindre der indtræffer en forandring, så er de kommende uger, fra nu at regne, signalet til udslettelsen af størstedelen af menneskeheden. Og det er, hvad jeg taler om, og jeg har ret, og det er vigtigt.

Lyndon LaRouche:

Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi

Først i sidste fjerdedel af det 17. århundrede kom der en revolution, da den første, egentlige videnskabelige økonomi blev udviklet som fysisk økonomi, på basis af opdagelser af Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716), der også må regnes som grundlæggeren af en stor del af den øvrige, europæiske videnskab.

GDE Error: Requested URL is invalid

Lyndon LaRouche: Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi

Fysisk økonomi er noget helt unikt for mennesker. Intet dyr har fysisk økonomi som egenskab. Men økonomi har eksisteret lige så længe, som der har været mennesker til, da fysisk økonomi i hovedsagen er forholdet mellem mennesket og naturen, baseret på det, som udelukkende kun mennesket, og intet dyr, har: Evnen til at gøre opdagelser. Eksempelvis opdagelser af grundlæggende principper inden for videnskab.

GDE Error: Requested URL is invalid

Lyndon H. LaRouche: Fire Nye Økonomiske Love til USA's – og verdens – omgående redning!

IKKE EN VALGMULIGHED, MEN EN UOPSÆTTELIG NØDVENDIGHED:

1. KENDSGERNINGERNE:

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed.

GDE Error: Requested URL is invalid

10. juni 2014 – Følgende erklæring er udstedt for omgående handling af alle medarbejdere i alle afdelingerne af National Caucus of Labor Committees og dets tilknyttede virksomheder. Førsteprioritet har alle midler og forholdsregler i forbindelse med offentlige aktioner, nationalt og internationalt, uden forbehold. Denne prioritering er eksistentiel for vor republiks politik, og for den almindelige informering af, og ved, alle relevante kredse over hele verden, at regne fra denne dag, den 8. juni 2014.

1. KENDSGERNINGERNE

De forenede Staters, og ligeledes planetens transatlantiske,

politisk-økonomiske områders, økonomi befinder sig nu i den umiddelbart forestående livsfare, som udgøres af en generel, fysisk-økonomisk, kædereaktionsagtig sammenbrudskrise af dette område af planeten som helhed. Navnet på denne direkte sammenbrudskrise over alt i disse nævnte områder af planeten er den aktuelt igangværende introduktion af den generelle »Bail-in«-handling under flertallet, eller flere endnu, af dette områdes regeringer: virkningen på disse områder vil være sammenlignelig med det fysisk-økonomiske kollaps af det generelle kollaps efter »Første Verdenskrig« af den tyske Weimarrepublikks økonomi: men denne gang vil virkningen i første omgang ramme alle nationaløkonomierne i det transatlantiske område, snarere end enkelte, mislykkede økonomier i Europa.

Et kædereaktionslignende sammenbrud med en sådan virkning accelererer allerede og indvirker på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den aktuelle accelerering af en »Bail-in«-politik i hele det transatlantiske område, som nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller gennem et »overløb«.

Virkningerne af denne handling, som allerede er forberedt af de monetaristiske interesser i dette område, der således er udpeget, vil, med mindre det stoppes bogstavelig talt nu, omgående frembringe som virkning en accelererende rate af folkemord i hele den nævnte del af planeten, men vil også få katastrofale »bivirkninger« af lignende betydning i de eurasiske områder.

De midler, som står til rådighed

Det eneste sted, hvor den umiddelbart nødvendige handling, som kunne forhindre et sådant umiddelbart folkemord i hele den transatlantiske sektor af planeten, kræver, at USA's regering

omgående tager beslutning om at indføre fire specifikke forholdsregler af grundlæggende betydning: forholdsregler, som må være i fuld overensstemmelse med den specifikke hensigt i den oprindelige amerikanske Forfatning, som det blev specificeret af den amerikanske finansminister Alexander Hamilton, mens han besad dette embede:

1) Den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven, som blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, som princip for handling.

2) En tilbagevenden til et oppefra styret Nationalbanksystem, der er detaljeret defineret som et sådant.

Den faktisk afprøvede, succesrige model, som må autoriseres, er den, som, under politikken for et nationalbanksystem, faktisk var blevet indført med succes, da præsident Abraham Lincoln indførte en gyldig, afløsende valuta, som var skabt af USA's præsidentskab (dvs. »Greenbacks«) (den grønne dollar, -red.), som blev gennemført som et nationalt bank- og kreditsystem under tilsyn af USA's Finansministerium.

Under de aktuelle betingelser må alle andre banksystemer og valutapolitikker erstattes, eller ganske enkelt bringes til ophør, som følger: Banker, som er kvalificeret til at operere under denne bestemmelse, skal underkastes en vurdering af deres beviselige kompetence til at operere under den statslige beføjelse til at skabe og udgøre elementerne af denne afgørende praksis, som iflg. traditionen var blevet overgivet det oprindelige Finansministerium under Alexander Hamilton. Dette betyder, at de enkelte delstater i USA er underlagt nationale standarder for praksis, og ikke en af de enkelte af vor nations delstaters standarder.

3) Hensigten med at anvende et Føderalt Kreditsystem er at generere en retning med højproduktive forbedringer i arbejdskraften, med den medfølgende hensigt at forøge den

fysisk-økonomiske produktivitet, samt levestandarden for individer og husstande i USA. Kreditskabelse til forøgelse af den relative kvalitet og kvantitet af den produktive arbejdskraft, som nu er tvingende nødvendig, må, på nuværende tidspunkt, atter engang sikres, som det med succes skete under præsident Franklin D. Roosevelt, eller gennem en tilsvarende standard for føderal praksis, der anvendes til at skabe en generel økonomisk, national genrejsning, pr. person, og for raten af nettoeffekten i produktiviteten, og ved at hvile på det essentielle, menneskelige princip, som adskiller menneskets personlighed fra de systemiske karaktertræk hos de lavere livsformer: nettoraten af forøgelsen af den effektive energigennemstrømningstæthed pr. person, og for den menneskelige befolkning, betragtet som hver og én som en helhed. Den uophørlige forøgelse af arbejdskraftens fysiske produktivitet, med de medfølgende fordele for det almene vel, er et princip i den Føderale Lov, som må udgøre den altafgørende standard for nationens og individets præstation.[1]

4) »Vedtagelse af et 'Forceret Program' for fusionskraft som drivkraft.« Den afgørende forskel på mennesket og alle lavere livsformer er således, i praksis, at det frembyder midlerne til fuldkommengørelsen af det individuelle og sociale menneskelige livs specifikt bekræftende mål og behov. Derfor: Spørgsmålet om mennesket i skabelsesprocessen som en bekræftende identifikation af et bekræftende udsagn om en absolut naturlig tilstand, er den tilladte udtryksform. Principper om naturlove er enten udelukkende bekræftende, eller også kunne de ikke erklæres bekræftende i det civiliserede, menneskelige sind.

I betragtning af de forhold, som har hersket i USA, i særdeleshed efter mordene på præsident John F. Kennedy og hans broder, Robert, vil, efter denne tid, den hastige forøgelse, som kræves for en genrejsning af nogen art af USA's økonomi,

kræve intet mindre end forholdsregler, der blev taget og udført af præsident Franklin D. Roosevelt under hans faktiske embedsperiode. Ofrene for det onde, der er blevet påført USA og dets befolkning, siden præsident Hardings mystiske død, og under præsidenterne Calvin Coolidge og Herbert Hoover (ligesom de forfærdelige virkninger af Bush-Cheney- og Barack Obama-regeringerne, i nutiden), kræver midler til afhjælpning lig dem, der indførtes under præsident Franklin Roosevelt, mens han bestred embedet.

Dette betød indførelsen af hasteforanstaltninger til afhjælpning, inklusive fornuftige, midlertidige genrejsningsforanstaltninger, som krævedes for at dæmme op for det dødbringende tidevand, som Coolidge-Hoover-regimerne efterlod sig: foranstaltninger, som krævedes for at bevare værdigheden hos dem, som i modsat fald var arbejdsløse, alt imens man opbyggede de mest magtfulde, økonomiske evner og evne til at føre krig, som blev samlet under præsident Franklin Roosevelts præsidentskab lige så længe, som han forblev i live i embedet. Dette betød mønstringen af kraften i atomkraft, dengang, og i dag betyder det termonuklear fusionskraft. Uden denne hensigt, og opnåelsen af den, står USA's befolkning i særdeleshed nu, umiddelbart, over for den grusomste katastrofe i sin hidtidige historie. I princippet, uden et præsidentskab, der er skikket til at fjerne og skrotte de værste, nu mærkbare virkninger, de virkninger, som nu er skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De forenede Stater snart være færdig, begyndende med en massedød i den amerikanske befolkning under Obama-regeringens nylige, og nuværende optrappede, praktiske politik.

Der er visse politikker, som, med hensyn til dette, nu i særdeleshed kræves, som følger:

Vernadskij om Mennesket og Skabelsen

V.I. Vernadskijs systemiske princip om den menneskelige natur er et universelt princip, som er unikt specifikt for den afgørende faktor for den menneskelige arts eksistens. For eksempel: »tid« og »sted« eksisterer faktisk ikke som målbare principper i Solsystemet; den eneste anvendelse, som indrømmes dem, til kommunikationsmæssige formål, er, grundlæggende set, nominelt en antagelse. Eftersom kompetent videnskab for nutiden udelukkende kan udtrykkes i forhold til det karaktertræk, som er unikt med hensyn til den menneskelige arts rolle i universets kendte aspekter, er det menneskelige princip det eneste sande, af os kendte princip, der kan praktiseres: begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger:

Den menneskelige arts afgørende karaktertræk er det, som adskiller den fra alle andre levende arter: som, med hensyn til al kompetent, moderne videnskab, som noget principielt er videnskabeligt rodfæstet i fundamentet for de principper, som Filippo Brunelleschi (der opdagede det ontologiske minimum,) gik frem med, som Nicolaus Cusanus (der opdagede det ontologiske maksimum) gik frem med, og Johannes Keplers positive opdagelse af et princip, der faldt sammen med den perfekte, klassiske, menneskelige sangstemme-skala, som Kepler antog, og Solsystemets elementære mål inden for Galaksens stadigt større univers, og universets højere ordener.

Eller senere, på lignende måde, den moderne, fysisk-videnskabelige standard implicit i Bernhard Riemanns argument, det faktiske minimum (som gentager Brunelleschis princip), og hos Max Planck, det faktiske maksimum af det nuværende maksimum, Albert Einsteins; og i de relativt seneste, resulterende implikationer af Vladimir Ivanovich Vernadskijs definition af menneskeligt liv. Hver af disse værdier er absolutte målestokke for menneskets rolle inden for viden om universet.

Disse kendsgerninger vedrører det iboende falskneri hos dem, der blot og bart er matematikere, og de modernistiske

»musikere«, der er kommet efter standarden for prøvestenen for musik, Johannes Brahms (forud for de moralsk forringede [matematikere], såsom David Hilbert, samt den sande model for enhver moderne Satan, såsom Bertrand Russel eller Tony Blair).

Den målestok, som det er muligt at kende, som et princip, for forskellen mellem mennesket og alle andre lavere livsformer, findes i det, som på brugbar vis er blevet anset som den naturligt, opadgående evolution af den menneskelige art, i modsætning til alle andre kendte kategorier af levende arter. Standarden for måling af disse sammenlignede forhold er, at menneskeheden er i stand til at udvikle sig opad, og det på kategorisk vis, gennem de viljemæssige, noëtiske evner i den individuelle, menneskelige vilje.

Med menneskets tilsynekomst i en moralsk og fysisk degenereret tilstand af opførsel, såsom inden for tyrannerne Zeus', Det romerske Imperiums og det nuværende Britiske Imperiums kulturer, som undtagelse: Alle faktisk mentalt sunde, menneskelige kulturer er hidtil kommet til syne som en bestemt faktor af evolutionært fremskridt, fra en kvalitet af en laverestående til en højerestående art. Når dette betragtes som effektive virkninger, inden for domænet af en levende, menneskelig praksis af kemi, svarer det til en form for systemiske fremskridt, og nu endda spring, af den kemiske energigennemstrømningstæthed af samfundets forøgelse af den effektive energigennemstrømningstæthed i videnskabelige og lignende udtryk for spring i selve artens fremskridt: kort sagt, et universelt, fysisk princip for menneskeligt fremskridt.

Den sunde, menneskelige kultur, såsom de kristne kulturer, hvis de gør sig fortjent til en bekræftelse af en sådan fromhed, for eksempel, repræsenterer et samfund, som forøger indflydelsen af sine produktive evner til fremskridt til at bevirke et stadigt højere niveau af eksistens pr. person. De modsatte tilfælde, »de såkaldte nul-vækst«-svøber, såsom det nuværende Britiske Imperium, er, systemisk, en sand model, der

svarer til en Zeus', eller et Romersk Imperiums, eller et Britisk (bedre udtrykt) brutalt Imperiums tyranni, ligesom, for os i USA, de typer, som udgøres af Bush-Cheney- og Obama-regeringerne, hvis karaktertræk, i overensstemmelse med sådanne rent ud sagt sataniske modeller som det Romerske og det nuværende Britiske Imperium, har været en skrumpende, menneskelig befolkning på planeten med hensyn til dets intellektuelle og fysiske produktivitet, som under disse seneste, amerikanske præsidentskaber.

Kemi: Historiens målestok

Vi kalder det »kemi«. Menneskehedens fremskridt, relativt simpelt målt som art, er typisk udtrykt i det menneskelige livs principsvoksende magt, op over det dyriske livs evner generelt, og i den relativt absolutte overlegenhed over evnerne i de ikke-levende processer til, inden for menneskehedens viljemæssige intervention, at opnå denne tiltænkte virkning. Fremskridt eksisterer udelukkende på denne måde under en fortsat, fremadskridende forøgelse af den menneskelige arts produktive og relaterede evner. Dette fremskridt definerer den absolutte skelnen mellem den menneskelige art og alle andre arter, som vi i øjeblikket har kendskab til. Et folks regering, baseret på en politik med »nulvækst i befolkningstal og standarden pr. person af det menneskelige liv«, er en moralsk og praktiseret vederstyggelighed.

Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok for vort Solsystems historie, og det, som ligger inden for det. Det er det samme som den højeste ærede mening og præstation af den menneskelige art, nu inden for det nære rum omkring Solen, med en opadgående retning imod beherskelsen af Solen og dens Solsystem, det Solsystem, som blev opdaget (udelukkende, faktisk) af Johannes Kepler.

En fusionsbaseret økonomi er det aktuelt tvingende nødvendige næste skridt, og den næste standard, for at vinde magt inden for Solsystemet, og senere, videre endnu.

[1] Indførelsen af »3. Annuller den Grønne politik« til erstatning for det korrekte »Et Føderalt Kreditsystem« er en parodi på principperne for ethvert rent faktisk videnskabeligt princip. Udelukkende kun bekræftende identifikationer af »Videnskab« kan nogensinde tillades. Udelukkende kun den forudgående titel: »Anvendelsen af et Føderalt Kreditsystem« er tilladt. Eliminer anvendelsen af alle referencer til »Grøn Politik«: den blotte anvendelse af sidstnævnte reference er en falsk fremstilling.

Lyndon LaRouche: Værre end »Weimar«!

12. november, 2013: – Jeg blev født den 8. september, 1922, i begyndelsen af det berygtede hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud i 1923 af den tyske Weimarrepublik. Nu udgør truslen mod den transatlantiske økonomi, fra denne dag at regne, en langt værre og praktisk talt umiddelbar trussel, så længe den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet. Dette er mere end blot et kvalificeret gæt, men en kendsgerning, der står umiddelbart for at komme brasende ned over de transatlantiske økonomier som helhed, med mindre der skrives til de nødvendige handlinger meget snart.

Så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i embedet, er denne ulykke, der allerede er i gang,

praktisk talt ikke til at stoppe. Så kortfattet som muligt, så må enten Obama og Wall Street underkastes en påtrængende nødvendig både moralsk, så vel som finansiell reform, eller også er den dødbringende katastrofe praktisk talt en kendsgerning for praktisk talt hele det transatlantiske område i en meget nær fremtid. På nuværende tidspunkt er både denne præsident og en stor del af Kongressen i stigende grad forblevet hysterisk impotente gennem deres egen fejle afvisning af at se en fremtid i øjnene, som der umiddelbart findes råd for, snarere end se deres aktuelle, systemiske fejltagelser i øjnene.

Dette vanvid, grundlæggende set, »handler om penge.« Dump »Wall Street« og dets gale svindelnumre, og relativt umiddelbare løsninger vil være til stede, som det også kunne have været tilfældet i den umiddelbare Versailles-skabte krise, der førte til Tysklands Adolf Hitler-regime. Hvem bragte Adolf Hitler til magten i Tyskland? Hvem havde skylden for den berygtede Wall Street- og Londonkrise i 1919? I begge tilfælde var det finanscentrene i London og Wall Street, dengang, som nu.

De forvirrede borgere blev for ivrige efter håbefuldt at spille sig vej til rigdomme ved at gamble på finansielle spekulationer og keredede sig ikke rigtigt om at gøre noget godt for menneskeheden, især efter mordene på John F. Kennedy og hans broder, Robert, fordi de lagde vægt på iværksættelse af teknologisk fremskridt, der var drevet fremad med videnskab som motor. Det er »hvorfor og hvordan«, de anglo-amerikanske finanssvindlere i London og på Wall Street ønskede mordene på John F. og Robert Kennedy. Det var ikke så meget, fordi de hadede John eller Robert; det var frygten for spøgelse af en mulig ny præsident Franklin Roosevelt, eller, for visse andre, en ny Benjamin Franklin, et geni som Alexander Hamilton, en James Monroe, en John Quincy Adams, en Abraham Lincoln, en Franklin Roosevelt, eller som alternativ, et udvalg af Warren G. Hardings mytiske østers.

Uanset, hvor meget Wall Street og London vrider og klager sig i protest, så er dette de kendsgerninger, du må se i øjnene, hvis du personligt ønsker at nyde et længerevarende og rent faktisk produktivt og behageligt liv.

Centrum for denne krise er faktisk ikke USA's aktuelle krise som sådan. Den tendens, der førte USA (og Europa) frem til det aktuelt igangværende sammenbrud, handlede alt sammen om Wall Street og London, dengang som nu. Hvad forårsagede det? Den umiddelbare årsag var den margin af vore tåbelige vælgere, der stemte præsidenterne George W. Bush, jr. og Barack Obama ind i embedet i, hvad der nu nærmer sig fjorten, meget grimme år.

I løbet af de seneste uger har den transatlantiske verden været på vej ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise i vor planets nuværende transatlantiske område. Det, som vi i øjeblikket oplever på begge sider Atlanten, er en hyperinflation, der vil pågå lige så længe, som den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver USA's præsident; ikke blot selve USA, men også det transatlantiske Vest- og Centraleuropa styrtes nu endnu dybere ned i det værste, økonomiske sammenbrud, siden det fjortende århundredes styrt ned i en ny, mørk tidsalder; den vil sandsynligvis blive endnu værre end den, som Middelalderens Europa i det fjortende århundrede styrtede ned i.

Der findes et alternativ:

Hvis viljen til at iværksætte de nødvendige handlinger er til stede, er der en mulighed ifølge USA's Føderale Forfatning, gennem hvilken USA ikke blot kan bringes ind i en ægte, økonomisk genrejsning, men hvor, gennem en omgående, forfatningsmæssige handling, der udføres nu, vor republik kan bringes ind i en ægte genrejsning ud af det styrt ned i mørke, der har været undervejs, siden afvisningen af min »Lov om Beskyttelse af Boliger og Banker« fra juli-august 2007, der

dengang blev fremlagt til vedtagelse af vor republik delstater.

I stedet handlede medlemmerne af Den amerikanske Kongres og det føderale præsidentskab dengang, som også senere, således, at vor republik styrtede ned i en nedadgående spiral med en politik, der nu har dumpet vor republik ud i det, der er blevet til den største, økonomiske krise i gruppen af transatlantiske nationer. At regne fra den forgangne weekend er økonomien foreløbig faldet ned i den stejleste, finansielle sammenbrudskrise i den moderne transatlantiske historie.

Heldigvis er det sådan, at vor republik stadig væk *kan* reddes på dette tidspunkt. Som mange vil vide, så er jeg kendt for at være en af de førende økonomer, der har udarbejdet prognoser for USA i løbet af de seneste årtier, som f.eks. min enestående succesrige prognose for depressionen i 1971 under Richard Nixon, og ligeledes den dybe recession i 1980, de stejle depressioner, der udløstes af recessionen under George W. Bush, jr., og nu den økonomiske rædselsforestilling, som depressionen under Barack Obama har bragt over os. Nu kombineres Obama-regeringens krænkelser af Den amerikanske Forfatning med Obamas kasten USA ud i en form for depression, som USA, i sin nuværende form, aldrig ville kunne rejse sig fra igen

Den handling, der i øjeblikket er nødvendig, er at forhindre den nuværende præsident Barack Obama fra at kunne forlade sig på den form for »beskidte tricks« af den salg, som præsident Obama allerede har nydt godt af, med det formål at blokere denne handling, som er genoplivelsen af præsident Franklin D. Roosevelt, fra at lykkes med at blive fremlagt til afstemning i Kongressen, på nuværende tidspunkt.

Hvis vi ikke fjerner præsident Barack Obama fra embedet, så har situationen i vor republik nået et punkt, hvor præsident Obamas fortsatte embedsbesættelse ville være ensbetydende med slutningen på USA under den nuværende Forfatning.

Lykkeligvis er der et alternativ, hvis vi skrider til handling meget snart for at vedtage de nødvendige, forfatningsmæssige muligheder. Hjælpemidlet står til rådighed og er helt i overensstemmelse med Forfatningen, hvis vi kan finde tilstrækkelig mange ledere blandt os, der er modige nok til at gøre, hvad der er forfatningsmæssigt legalt, og som allerede er det eneste eksisterende, forfatningsmæssige handlingsforløb, som vi behøver for at redde vor nation fra det, der nu praktisk talt er et nationalt, økonomisk selvmord, med mindre vi handler omgående for at redde vor nation. Jeg fremstiller nu mig selv som en person, der har vist sig som ledende blandt de ledende økonomer og andre personer i vor republik, der er villig, og mere end fuldt ud kvalificeret, til at fremlægge denne mulighed, offentligt, her og nu.

Overvej de følgende forholdsregler, der er presserende nødvendige på dette tidspunkt.

Der er to absolut uundværlige tiltag, der må vedtages og gennemføres som hastesag, hvis USA skal reddes fra det aktuelt accelererende styrt ud i et praktisk talt håbløst styrt ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise.

For det første må vi omgående sætte præsident Barack Obama fra embedet. Der er i korthed to muligheder for at gøre dette til vor disposition. **Den første** af disse to muligheder er en rigsretssag imod præsidenten på et til rådighed stående grundlag, som er hans krænkelse af bemyndigelsen til at erklære krig. **Den anden** mulighed er fjernelse fra embedet under den bemyndigelse, der findes i det 25. tillæg til Forfatningen.

Kun, hvis præsidenten suspenderes fra embedet, foreligger sandsynligheden for, at USA kan reddes fra det, der allerede er en kuldsejling imod USA's og økonomiens faktiske, økonomiske død. Både denne præsidents tvivlsomme mentale tilstand og det skinbarlige had hos denne angiveligt syge præsident peger imidlertid begge på, at der foreligger en sag

for præsidentens hastige fjernelse fra embedet på grundlag af kendte overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag, samt denne præsidents diskutabile, fejlfungerende mentale tilstand, idet begge disse grunde retfærdiggør, at han gøres politisk uskadelig med hensyn til vor republiks almene vel.

Når vi først har taget disse kilder til rådighed stående midler, der kan tages i anvendelse for at redde vor republik fra det, der ellers faktisk ville blive dens omgående politiske død for præsident Obamas og hans britiske imperieherrers hånd, så vil vi snart have sikret de nødvendige forholdsregler for organiseringen af en udvikling mod vor republiks generelle, økonomiske genrejsning.

Forholdsregler for redningen

1. Fratag præsident Obama magten til at sabotere legitime forholdsregler til fjernelse af denne præsident fra sin magtposition, som han kunne forsøge at bruge til at forhindre lovmæssig støtte til genvedtagelsen af den oprindelige Glass/Steagall-lov, som den blev udformet under præsident Franklin D. Roosevelts retningslinjer.
2. Denne forholdsregel ville være tilstrækkelig til at lamme en korrupt præsident med det resultat, at hans brug af den magt, der ellers står til rådighed for ham, blokeres, begrundet i ***hans ulovlige blokering af den nødvendige, omgående genindførelse af den oprindelige Glass/Steagall-lov.***
3. Denne ***legale aktion imod ham*** adskiller den gæld, der er af legal karakter, fra de spekulationsformer, der knytter sig til virksomheder som »Wall Street« og dens lige i udlandet.
4. USA's lov må forbedres med det formål at erstatte begrebet monetarisme gennem [indførelse af] ***et amerikansk, forfatningsmæssigt nationalt kreditsystem.***
5. Eftersom resterne af den monetære kredit, der kan

bjærges i USA, som findes som den tilbageværende regnskabsmæssige amerikanske kredit, ikke vil være tilstrækkelig til at sætte en genrejsning i gang, skal en kredit i amerikansk dollar anvendes som middel til sådanne indbefattede missioner som:

A. Genrejsningen af hver af delstaternes essentielle funktioner, og

B. Udnyttelsen, i form af kreditsystemet, af mellemlange og langfristede investeringer i en højere orden af energigennemstrømningsintensitet pr. capita, end vi for øjeblikket oppebærer, med vægten lagt på en afslutning af den nuværende undertrykkelse af den højere intensitet i termonuklear fusion, som behøves for en virkelig moderne økonomi: en intensitet på rumalder-niveau inden for de teknologiske hovedanvendelsesområder.

Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare. Af Lyndon LaRouche

Download (PDF, Unknown)

af Lyndon H. LaRouche Jr.

Introduktion:

Den amerikanske økonomiske krise i august-september 1971 var starten på en virkelig revolutionær fase i mit eget liv. Efter rækken af snigmord, først på præsident John F. Kennedy og sidenhen på hans bror Robert, der i realiteten var en præsidentkandidat, blev USA trukket ned i hængedyndet af en tåbelig krig i Indokina.

Ifølge den største amerikanske militærperson på den tid, general Douglas MacArthur, var påbegyndelsen af denne værdiløse krig i Indokina i virkeligheden en utilgivelig handling imod USA vitale strategiske interesser: Med »Vietnamkrigen« gik USA's ind i en britisk lagt fælde.

Det var fra starten en værdiløs krig, en krig, der, sammen med en række efterfølgende krige, som involverede USA og andre, bragte USA på det, som tydeligvis var en hidtil endeløs transatlantisk nedtur, en årtier lang slingrekurs ned ad en glat skråning.

Ligeledes iscenesatte »den utilslørede forbryder« Tony Blair (under den engelske dronning), som et ekko af denne angloamerikanske dårskab i Indokina, senere svindelagtigt en endnu mere værdiløs lang krig i Irak (og andre steder), efter hvilken verden hurtigere og hurtigere er gledet ned af et moralsk, kulturelt og økonomisk skrånplan – i realiteten en glidebane mod tærsklen til et globalt termonukleart helvede.